

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
20 У 18005/16
Дана 22.02.2019. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јонаша и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Катарином Пецић Илић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ул. ... бр. ..., кога заступа пуномоћник Јелена Јовичић, адвокат из Београда, ул. Кнез Михаилова бр. 7/IV, против тужене Регулаторне агенције за електронске комуникације и поштанске услуге Републике Србије (РАТЕЛ), ради поништаја решења број 1-02-416-108/11-11 од 10.11.2016. године, у предмету накнаде за коришћење радио - фреквенције за базну радио станицу, у нејавној седници већа, одржаној дана 22.02.2019. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Регулаторне агенције за електронске комуникације и поштанске услуге Републике Србије (РАТЕЛ) број 1-02-416-108/11-11 од 10.11.2016. године и предмет **ВРАЋА** туженој, као надлежном органу, на поновни поступак.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Регулаторна агенција за електронске комуникације и поштанске услуге Републике Србије (РАТЕЛ), да тужиоцу А.А. из ..., ул. ... бр. ..., накнади трошкове управног спора у износу од 18.790,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

III ОДБИЈА СЕ захтев туженог органа за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем тужиоцу је, као имаоцу дозвола за радио станице, утврђена висина годишње накнаде за базну радио станицу у радио мрежи са бежичним приступом, по додељеном каналу, за период од 03.02.2009. до 31.12.2009. године, у износу од 2.062.947,95 динара, коју је тужилац дужан да плати у року од 15 дана од дана достављања решења, с тим да неплаћање, односно, неблаговремено плаћање утврђеног износа накнаде има за последицу покретање поступка одузимања дозволе за радио станицу, обрачунавање законом прописане затезне камате, као и покретање поступка извршења судским путем.

У тужби којом је покренуо управни спор, поднетом Управном суду, препорученом пошљком преко поште, дана 14.12.2016. године, тужилац, преко пуномоћника, оспорава законитост решења туженог органа због повреде правила поступка, непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања, јер је из утврђених чињеница изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања и због неправилне примене материјалног права. Истиче да је оспорено решење донето након што је пресудом Управног суда 23 У 9867/16 од 22.09.2016. године, поништено претходно решење тужене од 12.06.2013. године, којим је тужиоцу била утврђена обавеза плаћања накнаде у истом износу. Тужилац напомиње да је до 22.06.2010. године у правном промету пословао под пословним именом Б.Б., када је на основу решења Агенције за привредне регистре Републике Србије бр. БД 67181/2010 пословно име променио у А.А., Даље наводи да му је дана 31.10.2003. године, министарство надлежно за послове телекомуникација, сагласно одредби члана 69. тада важећег Закона о системима веза, издало дозволу за радио станицу, у назначеном фреквенцијском опсегу, са роком важења 10 година и то од 31.10.2003. до 31.10.2013. године, а дана 07.07.2004. године, издало му је дозволу за радио станицу, у назначеном фреквенцијском опсегу, са роком важења 10 година и то од 07.07.2004. до 07.07.2014. године. Указује да је приликом сваке од дозвола за радио станицу, у складу са Тарифним бројем 83. тада важећег Закона о административним таксама, тужилац платио накнаду за коришћење радио – фреквенције у назначеним периодима, у износу од по 260.000,00 динара, на основу чега је стекао право на десетогодишње коришћење радио станица, под условима наведеним у дозволама за радио станицу, и то без утврђивања било какве друге додатне обавезе, чије би неизвршење довело до губитка дозвола у периоду за које су дозволе издате. Тужилац стога сматра да је издавањем дозвола за радио станице стекао лиценцу или друго одговарајуће право, у смислу одредбе члана 106. Закона о телекомуникацијама, те да по том основу ужива право признато истом одредбом, да му нова лиценца буде издата без јавног надметања и без плаћања једнократне накнаде, у ком смислу је упутио захтев туженој за замену дозвола за радио станице, којим је затражио од тужене да му, по замени дозвола за радио станице, достави и годишњи износ који је обавезан да плати по закону. Имајући у виду да тужена до дана подношења тужбе није издала нове дозволе, односно заменила постојеће радио дозволе, већ да је по протеклу скоро 4 године доставила допис, чији је циљ био регулисање односа тужиоца и тужене, тужилац налази да тужена није стекла основ за утврђивање и наплату годишње накнаде за коришћење радио фреквенција. Тужилац сматра да је тужена, доносећи оспорено решење у извршењу пресуде

Управног суда 23 У 9867/16 од 22.09.2016. године, учинила битне повреде поступка, с обзиром да је погрешно применила прелазне и завршне одредбе Закона о телекомуникацијама, неузимајући у обзир наводе тужиоца о забрани угрожавања стеченог права и непоступајући у складу са налогом Управног суда, у вези са обавезом доношења одговарајућег решења о правном статусу тужиоца, односно замени дозвола, услед чега, по схватању тужиоца, произлази да не постоји основ за утврђивање и наплату периодичних накнада које су биле предвиђене у моменту издавања дозвола. Оспореним решењем, тужена је и супротно пресуди Врховног касационог суда Узп 555/2015 од 28.06.2016. године, у чијем извршењу је донета пресуда Управног суда 23 У 9867/16 од 22.09.2016. године, поново пропустила да утврди да ли је тужилац у време стицања дозволе за коришћење радио фреквенције за базну радио станицу у радио мрежи са бежичним приступом, 31.10.2003. године, платио све накнаде у складу са прописима у време стицања тог права, или не, што је од кључне важности за утврђивање његовог права у смислу одредбе члана 10. став 3., а у вези става 6. закона. Са наведених разлога, тужилац предлаже да суд одржи усмену јавну расправу и у спору пуне јурисдикције, уважи тужбу, поништи оспорено решење и обустави потупак утврђивања висине годишње накнаде за базну радио станицу у радио мрежи са бежичним приступом по додељеном каналу за период од 03.02.2009. до 31.12.2009. године према тужиоцу, као и да обавезе тужену да тужиоцу надокнади трошкове спора за састав тужбе, у износу од 16.500,00 динара, састава захтева за одлагање извршења решења, у износу од 8.250,00 динара, као и на име судских такси, по ТТ.

Тужени орган је у одговору на тужбу, датом преко пуномоћника, остао у свему при наводима датим у образложењу оспореног решења, истичући да се овде ради о стеченом праву тужиоца, на основу кога је он могао легитимно очекивати да осим права која су му дата дозволама, које је добио по претходно важећем закону, он има и обавезе плаћања накнаде за коришћење тих права, односно да ја тужилац субјективна права стекао дозволом одбијеном по ранијим прописима (Закона о системима веза), те да је морао имати разумно очекивање да мора сносити одређене новчане обавезе за коришћење дате фреквенције, како би обављао своју делатност, јер је он привредни субјект за кога важи поштрена пажња у правном промету. Навео је и то да су неосноване тужиочеве тврдње да тужени орган није поступио по одредбама члана 106. Закона о телекомуникацијама, јер му након ступања на снагу тог закона на његово тражење тужени није издао лиценцу, напомињући да је тужилац имао на располагању вођење управног спора због ћутања управе, коју није искористио, држећи да поседује важећу дозволу као стечено право по старом Закону о систему веза, те сматра да истицање тужиоца у тужби, да због тога што му тужени није дао дозволу, не може ни да му наплаћује накнаду, представља злоупотребу права. Ово стога што тужилац поседује дозволу (неусклађену са новим прописима својим пропустима) и користи дате фреквенције, што је фактичко стање, те је дужан да плаћа накнаде за то коришћење, јер је то јавни интерес. Поред осталих навода истакнутих у одговору на тужбу, тужени је остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану, а тужиоца обавезе да туженом органу надокнади трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара на име састава одговора на тужбу.

Поднеском примљеним у овом суду дана 25.07.2017. године, тужени је известио суд да је опозвао пуномоћје дато адвокату Звонку Џанковићу из Београда. Уз поднесак је доставио и доказ о томе.

Управни суд је одлучивао без одржавања усмене јавне расправе, у складу са одредбом члана 33. став 2. Закона о управним споровима, па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно са одредбом члана 41. став 1. истог Закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према стању у списима предмета, пресудом Управног суда 23 У. 9867/16 од 22.09.2016. године, поништено је решење туженог органа број 1-02-416-108/11-6 од 12.06.2013. године, из разлога што образложење оспореног решења, у смислу одредбе члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, број 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, број 30/10) не садржи правне прописе и разлоге, који с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на решење какво је дато у диспозитиву. Управни суд је наведеном пресудом јасно указао да, у конкретном случају, тужени орган није дао правно аргументовано образложење са којих разлога сматра да тужиоцу не припада право прописано одредбом члана 106. став 3. Закона о телекомуникацијама да му нова лиценца буде издата без јавног надметања и без плаћања једнократне накнаде, која се, у складу са овим Законом, не плаћа приликом издавања одговарајуће лиценце. Такође, тужени орган није поступио у складу са одредбом члана 106. став 1. Закона о телекомуникацијама и по захтеву тужиоца извршио замену постојећих радио дозвола тужиоца, што значи да у овом случају не постоји одлука којом је регулисан правни статус тужиоца након ступања на снагу Закона о телекомуникацијама, а на бази које би тужиоцу била утврђена његова права и обавезе на основу дозвола за радио станице, па тиме ни основ да се од тужиоца захтева, односно да се тужиоцу наложи плаћање накнаде за периодично коришћење радио фреквенција, пре него што се тужиоцу издају нове дозволе за радио станице, у складу са Законом о телекомуникацијама. Суд је наведеном пресудом, посебно указао да, имајући у виду да Закон о системима веза, није предвиђао плаћање периодичних накнада, те да је у питању обавеза превиђена Законом о телекомуникацијама, ова обавеза за имаоца било ког права стеченог по основу ранијег закона, укључујући и право на коришћење радио-фреквенција, сагласно цитираним одредбама закона, настаје након издавања нових дозвола за радио станице, којима се замењују постојеће дозволе.

Поступајући по наведеној пресуди, у поновљеном поступку, тужени орган је у образложењу оспореног решења навео да није спорно да је тужилац носилац дозвола за радио-станице у радио фреквенцијском опсегу 3400 – 3600 Mhz, које је стекао сагласно одредбама члана 69. Закона о системима веза. Сходно одредбама тог закона, по мишљењу туженог, тужилац је могао да стекне само дозволу за радио станицу тј. дозволу којом му је одобрено да користи радио-фреквенције у наведеном фреквенцијском опсегу, што јесте суштина његовог стеченог права, те се тужилац налази у правној заблуди управо око садржине стеченог права према одредбама ранијег Закона о системима веза, покушавајући да исто преведе у другу правну категорију, односно индивидуалну лиценцу према одредбама закона. Према образложењу

оспореног решења, тужени орган је закључио да се навод да је плаћањем административне таксе, у складу са тарифним бројем 83. Закона о административним таксама, унапред плаћена накнада за коришћење фреквенције, не може прихватити, јер наведени закон регулише административне таксе, а не накнаду за коришћење фреквенције, која је уведена Законом о телекомуникацијама и Правилником о висини накнаде за коришћење радио-фреквенција, који се примењује од 04.02.2006. године. Даље је указао да накнада за коришћење фреквенције није могла да буде плаћена пре одговарајуће законске и подзаконске регулативе, нити да се по било ком основу може поистоветити са административном таксом, те да плаћањем таксе по тарифном броју 83. Закона о републичким административним таксама, тужилац није унапред платио накнаду за коришћење радио-фреквенције, у прилог којих наводи се при том позвао и на став Врховног касационог суда. По оцени тужене, у вези са применом одредби члана 33. и члана 36. став 1. до 3. Закона о електронским комуникацијама и Правилника о утврђивању врста јавних телекомуникационих услуга за које се издаје лиценца, не може се сматрати основаним закључак да се дозволе за радио станице издате за фреквенцијски опсег 3,4 – 3,6 GHz, имају сматрати у суштини лиценцом (индивидуална лиценца), на начин како је дефинисано законом, без обзира на чињеницу коришћења фреквенцијских канала у опсегу 3400 – 3600 Mhz и који су му додељени дозволама за радио станицу у складу са Законом о системима веза. Тужена сматра да се доношењем одлуке из става један диспозитива решења не дира у стечена права тужиоца нити се иста повређују, али указује да нема правни основ да стечено право по основу дозволе за радио станицу, преведе у права по основу лиценце. Ово стога што ниједном одредбом Закона о електронским комуникацијама није предвиђена могућност да стечено право по једном основу прерасте у други правни институт, односно да дозвола за радио станицу стечена по одредбама Закона о системима веза буде преведена у режим лиценце, с обзиром да је потпуно различит обим и врста права која је обухваћена дозволом за радио станицу од обима и врсте права који су обухваћени лиценцом. С тим у вези даље указује да се према одредбама члана 33. став 5. Закона о телекомуникацијама лиценца издаје на основу спроведеног поступка јавног надметања, а не превођењем дозволе за радио станицу стечене по одредбама Закона о системима веза у режим лиценце, те да се тужилац никако не може сматрати имаоцем лиценце из члана 33. став 4. Закона о електронским комуникацијама, већ је по садржини права која је стекао ранијим Законом о системима веза, он ималац дозволе за радио станицу из члана 33. став 10. тачка 1. Закона о електронским везама. По оцени тужене, погрешно тужилац закључује да је издавањем дозвола за радио станице стекао лиценцу или друго одговарајуће право у смислу одредбе члана 106. Закона, те да по том основу ужива право признато том одредбом, да му нова лиценца буде издата без јавног надметања и без плаћања једнократне накнаде, имајући у виду да Закон не изједначава дозволу за радио станицу или друго одговарајуће право у смислу одредбе члана 106. Закона са лиценцом, нити по својој дефиницији и садржини дозвола за радио станицу то представља. Према ставу туженог, нема правног основа из којег би ималац дозвола, овде тужилац, црпео погодност да му нова лиценца буде издата без јавног надметања и без плаћања једнократне накнаде, јер тужилац ни у ком случају није титулар права лиценце, већ ималац дозволе за радио станицу. На основу изложеног, тужени орган је закључио да се тужилац неспорно сматра имаоцем дозвола за радио станице и да му се као таквом

утврђује обавеза плаћања накнаде за коришћење радио-фреквенција за период 03.02.2009. до 31.12.2009. године у износу од 2.062.947,95 динара, за коју има обавезу да плаћа у складу са чланом 72. став 4. и 5. Закона и чланом 10. Правилника о висини накнаде за коришћење радио фреквенција. Са изнетих разлога тужени орган донео је одлуку као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 4. став 1. тачка 50. Закона о телекомуникацијама ("Службени гласник РС", бр. 44/03...44/10), прописано је да је "дозвола" акт надлежног органа којим се оператору одобрава да експлоатише телекомуникациону мрежу или да пружа телекомуникациону услугу под стандардним условима (одобрење), или му се одобрава да изгради, поседује или експлоатише телекомуникациону мрежу или пружа телекомуникациону услугу у случајевима у којима је ограничен број дозвола у одређеној области (лиценца), или му се одобрава да користи радио фреквенције и да користи радио станицу за рад на тој фреквенцији (дозвола за радио станицу), или му се одобрава да постави, прибави и стави у функцију телекомуникациону мрежу, систем и/или средство (техничка дозвола).

Одредбом члана 33. истог закона, прописане су врсте дозвола које Агенција издаје, па је ставом 1. овог члана прописано да Агенција издаје дозволе за јавне телекомуникационе мреже и јавне телекомуникационе услуге, дозволе за радио станицу и техничке дозволе, а ставом 2. истог члана да су дозволе за јавне телекомуникационе мреже и јавне телекомуникационе услуге, лиценца (индивидуална лиценца) и одобрење (општа лиценца). Ставом 3. истог члана прописано је да је лиценца (индивидуална лиценца) дозвола коју Агенција издаје домаћем или страном физичком или правном лицу које намерава да изгради, поседује или експлоатише јавну телекомуникациону мрежу или да пружа јавне телекомуникационе услуге, у случају када се експлоатација те мреже, односно пружање телекомуникационе услуге заснива на коришћењу ресурса који су ограничени (нпр. ограничења у односу на радиофреквенције или нумерацију). Агенција утврђује врсте јавних телекомуникационих услуга за које се може издати лиценца а ставом 5. да се лиценца издаје на основу спроведеног поступка јавног надметања. Ставом 10. тачка 1. истог члана Закона прописано је да Агенција, у складу са овим законом, издаје и дозволу за радио станицу, чијим добијањем њен ималац стиче право на коришћење радио станице и на коришћење одређене радио фреквенције.

Према одредби члана 106. став 1. Закона о телекомуникацијама, постојеће дозволе (лиценце) издате јавним телекомуникационим операторима или друга права која су они стекли по раније важећим прописима за делатности за које се по овом закону захтева дозвола, остају на снази, али је ималац права дужан да вршење свог права усклади са одредбама овог закона, најкасније у року од годину дана од дана почетка његове примене, док је ставом 2. прописана дужност имаоца лиценце или каквог другог права да у року из става 1. овог члана затражи од Агенције издавање нове лиценце (замена лиценце) или одобрења, који ће бити издати сагласно овом закону. Ставом 3. истог члана прописано је право имаоца лиценце или другог одговарајућег права да му нова лиценца буде издата без јавног надметања и без

плаћања једнократне накнаде која се у складу са овим законом наплаћује приликом издавања одговарајуће лиценце, ако је накнаду платио у складу са прописима важећим у време стицања лиценце, односно другог одговарајућег права. Ставом 6. истог члана прописано је да се одредбе става 1. до 5. овог члана сходно примењују и на друге јавне телекомуникационе операторе који у време ступања на снагу овог закона обављају делатност за коју се по овом закону захтева одговарајућа дозвола, а право на обављање делатности су стекли по раније важећим прописима.

По налажењу суда, тужени орган у поновном поступку, не само што није поступио по налогу из пресуде Управног суда 23 У. 9867/16 од 22.09.2016. године, већ исти супротно налогу из наведене пресуде, овде оспореним решењем, поново доноси решење које је истоветно оном које је поништено том пресудом. Како је, у смислу одредбе члана 69. став 2. Закона о управним споровима, тужени орган везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка, а што је јасно наведено и у поменутој пресуди, чиме се прецизира садржај начела обавезности, из члана 7. став 1. Закона о управним споровима, то тужени, у поновном поступку, овде оспореним решењем, није могао решити ову управну ствар супротно правном схватању и примедбама суда у погледу поступка, наведеним у образложењу поменуте пресуде. Напред наведено начело обавезности, не значи, дакле, само обавезу надлежног органа да пресуду којом је његов акт поништен, изврши, тако што ће уместо поништеног акта донети други, већ значи и обавезу да нови управни акт донесе у свему према правном схватању и примедбама суда у погледу поступка. Правно становиште које је суд заузео у пресуди, тумачећи пропис који се у конкретном случају примењује, надлежни орган мора прихватити и на основу таквог тумачења решити управну ствар. Имајући у виду да је тужени орган, након што је поступајући по пресуди, поново донео истоветно решење, тако што је тужиоцу утврдио обавезу плаћања годишње накнаде за базну радио станицу у радио мрежи са бежичним приступом, по додељеном каналу, за период од 03.02.2009. до 31.12.2009. године, у износу од 2.062.947,95 динара, применом истих прописа као и првобитно донетим, напред наведеном пресудом поништеним решењем, односно, након што тужени орган, није отклонио утврђене повреде правила поступка, на које му је пресудом указано, то оспорено решење поново садржи исте, и овом пресудом утврђене неправилности, које је, имајући у виду правну природу тих повреда, у смислу наведених одредаба ЗУС-а, дужан да отклони у поновном поступку, стриктно се придржавајући налога датих у претходно наведеној, а поновљених и у овој пресуди. Тужени орган, на наведени начин, након што је у извршењу пресуде, поново донео исто решење, и утврдио тужиоцу предметну обавезу, доношењем овде оспореног решења, игнорише пресуду Управног суда, супротно законским одредбама, јер је управо суд (а не тужени орган), кроз управни спор као најефикаснији облик спољне контроле законитости рада органа управе или других организација које врше јавна овлашћења, тај који оцењује законитост њиховог рада, контролом уставног начела да се сви појединачни акти или мере органа управе и других организација, која врше јавна овлашћења, и решавају о правима и обавезама физичких лица, морају заснивати на закону и другом законито донешеном пропису.

Према оцени Управног суда, а имајући у виду напред изнето чињенично и правно стање ове управне ствари, основано се тужбом тужиоца указује на незаконитост оспореног решења, будући да је тужени орган приликом доношења

решења повредио правила поступка из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, број 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, број 30/10), јер разлози дати у образложењу оспореног решења и докази у списима предмета не упућују на решење какво је дато у диспозитиву. Ово из разлога што у образложењу оспореног решења, тужени орган, поновно није дао правно аргументовано образложење са којих разлога сматра да тужиоцу не припада право прописано одредбом члана 106. став 3. Закона о телекомуникацијама да му нова лиценца буде издата без јавног надметања и без плаћања једнократне накнаде, која се, у складу са овим Законом, не плаћа приликом издавања одговарајуће лиценце. Ово стога што је одредбом члана 106. став 4. предвиђено да се периодичне накнаде и друге новчане обавезе, предвиђене овим Законом, ималац лиценце или другог одговарајућег права, по издавању нове лиценце наставља да измирује у складу са одредбама овог Закона и прописа донетих на основу овог Закона. Поред тога, из стања списка произлази да тужени орган није поступио у складу са одредбом члана 106. став 1. Закона о телекомуникацијама и по захтеву тужиоца извршио замену постојећих радио дозвола тужиоца, што значи да у овом случају не постоји одлука којом је регулисан правни статус тужиоца након ступања на снагу Закона о телекомуникацијама, а на бази које би тужиоцу била утврђена његова права и обавезе на основу дозвола за радио станице, па тиме ни основ да се од тужиоца захтева, односно да се тужиоцу наложи плаћање накнаде за периодично коришћење радио фреквенција, пре него што се тужиоцу издају нове дозволе за радио станице у складу са Законом о телекомуникацијама. Ово тим пре што је у члану 33. став 10. тачка 1. Закона о телекомуникацијама, прописано да Агенција у складу са овим законом, издаје и дозволу за радио станицу, чијим добијањем њен ималац стиче право на коришћење радио станице и на коришћење одређене радио фреквенције, којим дозволама по својој правној природи одговарају дозволе издате на основу члана 69. Закона о системима веза. Код напред наведеног, имајући у виду да Закон о системима веза, није предвиђао плаћање периодичних накнада, те да је у питању обавеза превидена Законом о телекомуникацијама, ова обавеза за имаоца било ког права стеченог по основу ранијег Закона, укључујући и право на коришћење радио-фреквенција, сагласно цитираним одредбама Закона, настаје након издавања нових дозвола за радио станице, којима се замењују постојеће дозволе. Стога је у поновном поступку потребно да тужени орган на јасан и несумњив начин утврди правну природу стеченог права тужиоца након ступања на снагу Закона о телекомуникацијама, од ког правног статуса зависи да ли тужилац испуњава или не испуњава услове из члана 106. став 3. истог закона за издавање лиценце без јавног надметања и након тога утврди испуњеност услова за обавезивање тужиоца на плаћање предметне накнаде.

По оцени суда, ваљано образложење по природи ствари представља неопходну претпоставку, јер без таквог образложења није могуће ценити правилност утврђеног чињеничног стања у жалбеном поступку, а нити законитост оспореног решења у управном спору. Стога, како образложење треба да садржи правни основ и разлоге за одлуку из диспозитива и омогући странци да схвати зашто је донета одлука баш оне садржине као што је изнето у диспозитиву, а не нека другачија одлука, то је оспорено решење у конкретном случају, супротно наведеној одредби ЗУП-а, јер не садржи напред наведене податке.

Суд овом приликом посебно указује туженом органу и на одредбу члана 75. став 2. и 3. ЗУС-а, у којој је дат правни основ за доношење судских решења о новчаном кажњавању руководиоца органа који није, било активно, било пасивно поступио по правноснажној и извршној судској пресуди донетој у управном спору. Притом, треба имати у виду и правне последице пасивног држања руководиоца органа и после изречене (и извршене) новчане казне, која упућује на то да, ако првобитно изречена новчана казна није имала ефекта, суд може поново изрећи новчану казну у износу прописаном у ставу 2. наведене одредбе, из чега произлази да нема ограничења у броју могућих новчаних казни – тзв. пенала, истом руководиоцу органа који се упорно оглушује о налоге суда, а што значи да изрицање новчане казне у прописаном износу може да буде виšekратно – све док се не изврши обавеза због чијег се непоштовања и изриче.

Имајући у виду наведено, као и одредбу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, а нарочито став 3. према коме је суд обавезан да посебно наведе разлоге због којих није одржао усмену јавну расправу, овај суд је нашао да су се у конкретном случају стекли законом прописани услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене јавне расправе. Ово из разлога што је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака ради утврђивања чињеничног стања, а не ради се ни о другим ЗУС-ом прописаним ситуацијама по којима је одржавање усмене јавне расправе обавезно, те се оцена законитости оспореног решења могла извршити без одржавања усмене јавне расправе, а неправилности утврђене у оспореном решењу које се односе на повреде правила управног поступка, тужени орган је дужан да отклони у поновном поступку.

Суд није прихватио захтев тужиоца за доношење одлуке у спору пуне јурисдикције, будући да су у конкретном случају утврђене повреде правила поступка од стране туженог органа, које према природи ствари може отклонити само тај орган. Осим тога, суд није одржао усмену јавну расправу, нити је сам утврђивао чињенично стање, па није постојала ни законска обавеза да одлучује у спору пуне јурисдикције.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца на основу одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде, како би се у поновном поступку донело правилно и на закону засновано решење, с тим што је тужена, као надлежни орган везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка из ове пресуде у смислу одредбе члана 69. став 2. истог закона.

Разматрајући захтев тужиоца да му тужени орган накнади трошкове овог управног спора, суд је имао у виду да је тужилац имао трошкове у висини награде адвокату за састав тужбе у опредељеном износу од 16.500,00 динара, будући да је заступан од стране пуномоћника из реда адвоката, сагласно Тарифи о наградама и

накнадама за рад адвоката (“Службени гласник РС”, бр.121/12), као и трошкови судске таксе за тужбу у износу од 390,00 динара и судске таксе за пресуду у износу од 1.900,00 динара, па је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде, на основу члана 66. и 67. Закона о управним споровима, а у вези члана 150. и 153. Закона о парничном поступку, на чију сходну примену у управном спору упућује одредба члана 74. ЗУС-а. Суд није досудио тужиоцу трошкове у износу од 8.250,00 динара на име састава захтева за одлагање извршења решења, будући да је захтев истакнут у поднетој тужби, а не на посебном поднеску.

Суд је одбио, као неоснован, захтев туженог органа за накнаду трошкова управног спора, с обзиром на његов успех у овој управној ствари, па је, применом одредаба члана 66. и 67. Закона о управним споровима, а у вези са одредбама члана 150. и 153. Закона о парничном поступку, на чију сходну примену у управном спору упућује одредба члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу III диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 22.02.2019. године, 20 У 18005/16

Записничар
Катарина Печић Илић,с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ